



Republika Hrvatska  
Općinski sud u Vinkovcima  
Stalna služba u Županji  
Veliki kraj 48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Vinkovcima, Stalna služba u Županji, OIB: 77561654785, po sucu Anici Pastović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Željka Pavličevića, OIB 49436887541, iz Županje, Vladimira Nazora 72, zastupanog po punomoćniku Gordani Šibenik, odvjetnici u Županji, protiv tuženika Erste&Steiermärkische Bank d.d., OIB 23057039320, Jadranski trg 3A, Rijeka, zastupan po punomoćniku Damiru Metelku, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 9. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja s punomoćnikom i zamjenika punomoćnika tuženika, te nakon ročišta na kojem je donesena i objavljena presuda 13. listopada 2026.,

r i j e š i o j e

I. Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna nepoštena ugovorna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103483650, zaključenog dana 22. ožujka 2007. između tužitelja Željka Pavličevića, Županja, Vladimira Nazora 72, OIB:49436887541, kao korisnika kredita i tuženika Erste & Steiermärkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, kao kreditora, u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Erste & Steiermärkische bank d.d., Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, da tužitelju Željku Pavličeviću, Županja, Vladimira Nazora 72, OIB:49436887541, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 753,10 eura (sedamstopedeset tri eura i deset centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 13. listopada 2026. kao dana donošenja presude pa sve do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila

prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

### Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom 22. ožujka 2007. zaključio Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51400607-5103483650, (dalje u tekstu: Ugovor) kojim tuženik daje tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 11.300,00 CHF uz uvjete i na način kako je to ugovorom određeno, s tim da je Ugovorom tipa „uzmi ili ostavi“ u čl. 10. ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita i to u iznosu od 2,000 % od iznosa kredita, obračunate s datumom ugovora, koja je naplaćena prilikom isplate kredita tužitelju.

1.1. Nadalje tužitelj u tužbi navodi da se o ugovornoj odredbi za „ulaznu naknadu“ nije pojedinačno pregovaralo, nego je ta odredba uglavljena u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru, te je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, nije ugovorena u dobroj vjeri, te je ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, i to neovisno o visini iznosa naknade, iz razloga što tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita, a obzirom da se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika, te o kojoj ugovornoj odredbi se nije pregovaralo, ista je nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak.

1.2. Nadalje tužitelj u tužbi navodi da obzirom da je tuženik u Ugovor uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, tuženik je nepošten stjecatelj te sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/2005, 41/2008, 63/2008, 134/2008, 78/2015,– u daljem tekstu ZOO/05) predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, navodeći da se o ništetnosti ulazne naknade izjasnio Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. na način da je odbio reviziju banke i potvrdio zaključak niže stupanjskog suda da je sporna odredba o „ulaznoj naknadi“ nepoštena i time ništetna.

1.3. Sukladno svemu gore navedenome tužitelj predlaže sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna odredba čl. 10. Ugovora u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te ista ne proizvodi pravne učinke, ujedno je tužitelj zatražio trošak parničnog postupka sa kamatom od donošenja presude.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prije svega ističe prigovor mjesne nenadležnosti navodeći da je čl. 14. Ugovora za slučaj spora ugovorena nadležnost suda u mjestu sjedišta Banke čime su parnične stranke, ugovorom potvrdile zakonske odredbe o općemjesnoj nadležnosti za tuženika iz čl. 46. i 48. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP), radi čega je za suđenje u ovoj stvari mjesno nadležan Općinski sud u Rijeci.

2.1. Nadalje podredno i opreza radi, tuženik daje odgovor na tužbu tužitelja navodeći da u cijelosti spori osnovanost tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva s više osnova, te prigovara nedostatku pravnog interesa i visini naznačene vrijednosti predmeta spora, ističući da je tužitelj podnio tužbu za utvrđenje iz čl. 187. ZPP-a, te da su u članku 187. stavku 2. ZPP-a propisane procesne pretpostavke za podnošenje tužbe za utvrđenje, odnosno da je propisano da tužitelj ima pravo podnijeti tužbu za utvrđenje kada isti ima pravni interes da sud utvrdi postojanje kakvog prava prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa a u konkretnom slučaju, kada bi sud potvrdio deklaratorni tužbeni zahtjev, iz istog bi proizašao kondemnatorni zahtjev već dospjele tražbine prije podnošenja ove tužbe, tako da je tužitelj sukladno odredbama ZPP-a bio dužan već prilikom podnošenja tužbe postaviti kondemnatorni zahtjev,, o čemu je dao mišljenje i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 588/1998-2 od dana 13. svibnja 1998. i u odluci Revt 81/2005-2

2.2. Također, tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj ne dostavlja niti jedan dokaz iz kojeg je vidljivo da je predmetna naknada ikada naplaćena, radi čega tuženik predlaže sudu da odbaci tužbu budući da nisu ispunjenje procesne pretpostavke propisane čl. 187. st. 2. ZPP-a, odnosno budući da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje.

2.3. Nadalje tuženik navodi kako je predmetni kredit zatvoren 2011., tako da je protekao rok od 11 godina tijekom kojeg je kreditna institucija dužna čuvati dokumentaciju koja se odnosi na ugovorni odnos između tužitelja i tuženika sukladno čl. 318. Zakona o kreditnim institucijama (NN 22/26), tako da se tuženik nalazi u nepovoljnijem položaju u odnosu na tužitelja u pogledu mogućnosti iznošenja argumenata i dokaza u svoju korist, što je suprotno načelu jednakosti oružja.

2.4. Nadalje tuženik se poziva na odredbu čl. 3. stavka 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003, dalje u tekstu: ZPP/03) kojim je definiran status potrošača koji se ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je teret dokaza te činjenice na tužitelju, te se poziva na sudsku praksu izraženu u rješenjima Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj GŽ-1748/2021 od 27. svibnja 2021. i poslovni broj GŽ-1562/2021 od 5. listopada 2021.

2.5. Tuženik osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom navodeći da je navedena ugovorna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva, radi čega nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. ZPP/03 i temeljem čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ kao i temeljem odredbe čl. 83. ZPP/03, navodeći da je tuženik tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, na koju okolnost predlaže saslušanje tužitelja, dalje navodeći da je u vrijeme sklapanja Ugovora, tužitelju bio dostupan i prezentiran Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u propisanom postotku iznosa glavnice kredita ili u apsolutnom iznosu sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja kredita u tečaj, kojom naknadom tuženik pokriva

operativne troškove, materijalne troškove i troškove trećih strana te regulatorne troškove, te se poziva na prikaz procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. kao i na sudsku praksu izraženu u presudi Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022., i u odluci suda EU u predmetu C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.)

2.6. Nadalje, tuženik navodi da temeljem ZZP/03 i temeljem čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 ugovorna odredba nepoštena je ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a u ovom slučaju nije riječ o značajnoj neravnoteži.

2.7. S obzirom na gore navedeno, tuženik predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu postupka tuženiku.

2. Tužitelj u podnesku od 27. srpnja 2026. očitujući se na navode iz odgovora na tužbu navodi da su svi navedeni prigovori tuženika pravno i činjenično neosnovani i protivni pozitivnim propisima Republike Hrvatske, u odnosu na prigovor mjesne nadležnosti ovog suda, poziva na odredbu čl. 191. st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju, te na sudsku praksu izraženu u odluci Županijskog suda u Varaždinu, posl. broj: GŽ.-1752/19-3 od 30. ožuka 2020. ukazujući da u ovom slučaju stoga treba primijeniti odredbe čl. 81. st. 2., čl. 82. toč. 19., čl. 83., čl. 87. st. 1. ZZP/03 odnosno čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 41/14, 110/15, 14/19), koji je usklađen i sa direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., dok u ostalom dijelu navedenog podneska ponavlja navode iz tužbe.

4. Proveden je dokaz uvidom u Ugovor o kreditu s stranice 4-7 sudskog spisa, uvidom u tzv. proces obrade kredita s stranice 22-23 sudskog spisa, uvidom u sudsku praksu na koju su se pozvale stranke i saslušanjem tužitelja.

5. Na temelju ovako provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, sud tužbu smatra osnovanom, radi čega je presuđeno kao u izreci.

6. Nesporno je da su tužitelj i tuženik zaključili Ugovor, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita stavljen na raspolaganje novčani iznos od 11.300,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunat po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj, da se čl. 10. Ugovora korisnik kredita obvezao prije korištenja kredita platiti 2,000 % naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 kn obračunate s datumom Ugovora te je tužitelj pri tom dao suglasnost da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana.

7. Sporno je među parničnim strankama: ugovorena mjesna nadležnost, tužiteljev status potrošača u ugovoru, i jesu li ništetni dijelovi Ugovora iz čl. 10. i to oni kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita.

8. Vezano za prigovor tuženika na označenu vrijednost predmeta spora u tužbi u iznosu od 1.372,23 eura utvrđeno je da se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu tako da temeljem odredbe čl. 40. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 26/1991, 34/1991, 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 78/2005, 2/2007, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – u daljem tekstu ZPP) je mjerodavna vrijednost predmeta spora koju je tužitelj u tužbi naznačio, s tim da temeljem odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a ako je tužitelj vrijednost predmeta spora

očito suviše visoko ili suviše nisko naznačio, tako da se postavlja pitanje stvarne nadležnosti, sastava suda, vrste postupka ovlaštenja za zastupanje ili prava na naknadu troškova postupka, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu brzo i na prikladan način provjeriti točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora.

8.1. Prilikom određivanja vrijednosti spora sud se pored odredbe iz čl. 40. st. 2. i 3. ZPP-a rukovodio i odredbom iz čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 118/18, 51/23 dalje ZSP) kojim odredbama je regulirana vrijednost predmeta spora u parnicama radi utvrđenja u iznosu od 1.327,22 eura što znači da u ovom slučaju gdje je tužitelj vrijednost predmeta spora označio u iznosu od 1.372,23 eura, tužitelj nije postupio u suprotnosti sa odredbom čl. 40. st. 2. i 3. ZPP-a.

9. S obzirom na gore navedeno sud je na ročištu 9. rujna 2026. temeljem odredbe čl. 35. st. 1. i čl. 40. st. 3. ZPP-a vrijednost predmeta spora označio u iznosu od 1.372,23 eura.

10. U odnosu na sporne činjenice tj. pitanje ništetnosti dijela odredbi iz članka 10. i 14. Ugovora sud je primijenio odredbe ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu tj. na dan 22. ožujka 2007.

11. Temeljem odredbe čl. 4. st. 1. toč. 21. ZZP/03 potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

12. Vezano za Ugovor o kreditu tužitelj u svom iskazu navodi da je kredit trebao za adaptaciju kuće te da ga je namjenski potrošio

13. S obzirom na gore navedeno proizilazi da tužitelj po Ugovoru jeste potrošač.

14. Odlučujući o prigovoru mjesne nadležnosti, uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno je da je sklopljen 22. ožujka 2007. na tiskanici, nadalje je utvrđeno da je čl. 14. st. 5. izričito ugovoreno da je u slučaju spora nadležan sud u mjestu sjedišta banke.

15. Gore navedena ugovorena mjesna nadležnost nije u suprotnosti s čl. 46. st. 1. i 2. i čl. 59. ZPP-a.

16. Isto tako je nesporno da je predmetna odredba o ugovaranju mjesne nadležnosti za sporove koji bi mogli proizaći iz istog Ugovora o kreditu odredba koja je sadržana u naprijed pripremljenom obrascu Ugovora o kreditu i da se stoga o takvoj odredbi nije pregovaralo prije sklapanja Ugovora o kreditu, zbog čega je onda nužno na odgovarajući način primijeniti odredbu čl. 81. ZZP/03, a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, a kojom je odredbom propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

17. Takvu istovjetnu regulativu sadrži odredba čl. 49. aktualnog Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19) koji je usklađen s Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (u daljem tekstu Direktiva).

17.1. Prema čl. 3. Direktive ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetima u dobroj vjeri, na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, time da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora.

17.2. Iz daljnje odredbe čl. 6. Direktive proizlazi da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor o tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredbi.

17.3. O prethodno navedenom je svoje stajalište izrazio i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/98 do C-244/98.

17.4. Tužitelj je u svom iskazu naveo da je kredit sklopio u Županji, te da mu ništa nije rečeno o nadležnosti suda u slučaju spora, čemu je sud poklonio vjeru budući da je navedena odredba unaprijed formulirana od strane tuženika tako da o istom stranke nisu posebno pregovarale, slijedom čega tužitelj nije imao nikakvog utjecaja na sadržaj takve odredbe, nesporno je da ta odredba dovodi do znatne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača jer bi on iz mjesta svog prebivališta koje se prema podacima JRO MUP RH nalazi u Županji u Vukovarsko-srijemskoj županiji, radi zaštite svojih prava u slučaju vođenja parničnog postupka pred sudom u Rijeci bio izvrgnut dodatnim troškovima, te potrebi ulaganja dodatnog vremena, dok se jednako ne odnosi na tuženika čije je sjedište u Rijeci.

17.5. Uzimajući u obzir predmet postupka i prema odredbi čl. 59. ZPP-a za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, ako spor nastane u povodu djelatnosti te jedinice, pored suda općemjesne nadležnosti nadležan je i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi, te mjesna nadležnost ovog suda proizlazi iz naprijed citirane zakonske odredbe budući da je Ugovor o kreditu uistinu zaključe u Županji, a ne u Rijeci, tako da je ovaj sud mjesno nadležan temeljem odredbe čl. 59. ZPP-a, ovakva stajališta zauzimaju i Županijski sudovi u RH kao npr. Županijski sud u Varaždinu u odluci poslovni broj GŽ-1752/2019 od 30. ožujka 2020., i Županijski sud u Splitu u odlukama poslovni broj GŽ-1089/2020 od 13. srpnja 2020. i poslovni broj GŽ-1887/2019 od 28. listopada 2019.

18. Radi izloženog riješeno je kao u točki I. izreke rješenja.

19. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito

(...) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (...)."

20. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

21. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2% iznosa kredita.

22. Tužitelj u svom iskazu vezano za njegovu informiranost kod sklapanja ugovora naveo je da se radi kredita interesirao i u drugim bankama ali je zaključio da mu je najpovoljnije sklopiti Ugovor s tuženikom, od kojeg je dobio informaciju da je kredit vezan uz tečaj CHF, koliko će mu iznositi rata i koliko iznosi odobreni kredit, s tim da mu nije ništa rečeno o naknadi za obradu kredita niti je on tu naknadu platio unaprijed a odobreni kredit mu je isplaćen na račun, ni tada nije primijetio da mu je naknada radi koje vodi ovaj spor naplaćena tako da je taj iznos naplaćen od odobrenog kredita, što je kasnije shvatio.

23. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

24. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi Ugovora.

25. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati.

26. Sud je poklonio vjeru iskazu tužitelja da mu je predmetna naknada naplaćena od kredita koji mu je odobren budući da je i čl. 10. Ugovora ugovoreno da se predmetna naknada plaća prije korištenja kredita.

27. S obzirom da je tužitelj na temelju članka 10. Ugovora platio tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da je nepoštена navedena odredba članka 10. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača.

28. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 10. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita od 2,000% na iznos kredit, budući da je ponašanje tuženika rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama stranaka budući da je tužitelj platio predmetnu naknadu u iznosu od 2,000% a da pritom nije na jasan način obrazloženo koliko troškovi kredita iznose, te proizilazi da tužitelj ima pravni interes temeljem odredbe čl. 187. ZPP-a tražiti da se predmetna odredba utvrdi ništetnom iako ne potražuje isplatu novčanog iznosa kojeg mu je tuženik po toj osnovi naplatio.

29. Radi svega gore navedenog stav je suda da je odredba Ugovora iz čl. 10. o naknadi za obradu kredita nepoštена ugovorna odredba u smislu odredbe članka 81. stavak 1. ZPP-a, slijedom čega je ista i ništetna.

30. Radi izloženog presuđeno je kao u izreci, te je utvrđeno da je pobijana odredba ugovora ništetna.

31. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. ZPP-a. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23) i to za sastav tužbe (Tbr. 7/1-100 bodova), sastav podneska od 27. srpnja 2026. u kojem se očitovao na odgovor na tužbu (Tbr. 8/1-100 bodova), zastupanja na ročištu od 9. rujna 2026. na kojem se raspravljalo o glavnoj stvari (Tbr. 9/1-100 bodova) i trošak pristupa njegovog punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude (Tbr. 9/5-50 bodova), tako da ukupno dosuđen trošak iznosi 700,00 eura.

31.1. Nadalje tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 26,55 eura, što daje ukupni parnični trošak u iznosu od 753,10 eura.

32. Temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a tužitelju je na dosuđeni parnični trošak dosuđena i zatezna kamata od dana donošenja odluke s obzirom da je tužitelj postavio zahtjev za naknadom ovog troška.

33. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci.

U Županji, 13. listopada 2026.

Sudac  
Anica Pastović



Uputa o pravnom lijeku:  
Protiv ovog rješenja i presude dopuštena je žalba nadležnom Županijskom sudu  
u roku od 15 dana, od dana primitka iste.  
Žalba se predaje putem ovog suda pisana u tri primjerka.

Obavijest:

1. Gordana Šibenik, odvjetnica u Županji,
2. Damir Metelko, odvjetnik u Zagrebu.

Broj zapisa: **9-3088e-92781**

Kontrolni broj: **055b5-eeef7-ae9f2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.